

изъ поницата и хубаво, старо, спорѣдъ думитѣ на домакина, тригодишно вино; конетѣ нагласени отъ кѣмъ ячемикъ и сѣно.

Време имаше още много, тѣй щото, като се понахранихъ, азъ рѣшихъ да се възнаградѣ за безсѣнната нощъ и поспѣхъ единъ два часа; нѣ не се збѣдна така: едва-що задремахъ и захвана да се трака на вратията, придружено съ псувни на чистъ руски язикъ.

И ги гледай нашитѣ гавриличи, успѣли вече въ такова кѣсо време да си съставятъ такава хубава репутация. Заповѣдахъ да отворятъ вратията; влизатъ двама казаци, а другитѣ чакатъ отъ вѣнъ. «Какъ вий смѣйте да сълмувате?!» извикахъ азъ на влѣзлитѣ: «виновати, ваше високоблагородие, ний незнаехме че вий сте спрели тукъ!» На моятъ забѣлѣжки, че, съ това си разбойническо повѣдение, тѣ срамятъ хубавото име на руския сълдатинъ, казацитѣ наченаха отъ своя страна да се плачатъ отъ българетѣ: «сѣжелете се, ваше високоблагородие, отъ тѣхъ съ добро нищо не можешъ взе! цѣлъ день се бѣхтешъ по разезди, додешъ въ селото, всичко заключено и нигдѣ те не пускатъ!» — кажи че иматъ и право!

Бато испѣдихъ казацитѣ и слѣдъ една почивка отъ $\frac{1}{2}$ часъ, наченахъ да се готвѣхъ за пѣхъ. Туку що излѣзохъ на улицата, чувамъ на другия край на селото шумъ и гълъчъ; трѣгвамъ да отидѣ и питамъ българетѣ, които ме стигнаха; «Какво е това?» отговарятъ: «турчинъ улови!» Стигамъ при развѣлнуваната тѣлпа; въ срѣдата на послѣдната младо едно момче, въ низамски мундиръ, съ вѣрзани назадъ рѣще и по лицето му тече кръвъ. Отъ распитванието ми узнахъ, че той билъ отъ отряда, когото генералъ Гурко разбилъ, слѣдъ което той се крилъ и луталъ по Балкана 7 дена, като се хранилъ исклучително съ ягоди, най-послѣ, като усѣтилъ пълна слабостъ, рѣшилъ се да слѣзе въ полето за да мине отъ татакъ Средна гора, но по пѣхъ го срѣщнале овчаре, които го обезорѣжиле, счупиле му главата и дѣсната рѣжа, че така го доведе въ селото. Жално ми стана за момчето и азъ рѣшихъ да го спасѣхъ, че каквото и да стане; като раз-